

Blumenberg Lajos Munkaszolgálatban

Ez a kép az egyik legérdekesebb fényképem. Nem sok embert fényképeztek le a munkaszolgálatban, és nem sokan élték meg, hogy beszélhessenek róla. Zomborban készült a kép 1941-ben.

Elkezdődött a háború, és az életem akkor így nézett ki: 1941-ben már Szabadkán laktam, és egy kollégámmal a fogtechnikusi rendelőjében dolgoztam. Hat hónappal később munkaszolgálatra vittek. Egy napon a magyar hatóságok behívtak Zomborra, hogy jelentkezsem kényszermunkára, ahová minden korombeli zsidót elvittek Szabadkáról. Egy iskolában helyeztek el bennünket. Zomboron a repülőtéren dolgoztunk. Onnan Szentivánra vittek [Valószínűleg Bácsszentivánról van szó. -- A szerk.], ahol istállókban helyeztek el. Azt kell mondanom, mindez elviselhető volt; még azt is megengedték, hogy télen hazamenjünk. Később egy vasúti egységhez Rákosrendezőre kerültem. Ez Budapest legtöbbet használt pályaudvara volt, ahol a magyar katonák mellett dolgoztunk.

Időzített bombákat ástunk ki, és nagyon szerencsések voltunk, hogy egyik sem kapcsolt be és senki nem sérült meg. Mivel ezt az állomást használták katonai szállításokra, váratlanul elmozdítottak minket, és a szlovák határ közelébe vittek, nem tudom, pontosan hová. Később Szombathely mellé kerültünk, ahol volt egy erdő. Az volt a feladatunk, hogy új utat csináljunk, amit szerintem arra használtak, hogy a bombázások alatt oda rejtsek a mozdonyokat. Ez kellett szembesülnöm a borzalmas zsidó tragédiával. Ekkor volt az, amikor addig elképzelhetetlen dolgokkal kezdtem találkozni. Egyik nap felsorakoztatták az egységünket, és Szombathelyre vittek. Az első dolog, amit megláttunk, egy iskola volt kitért kapukkal. Látnunk kellett, mi van ott. Holttest-halmokat rendeztek el úgy, mint a fát, egyiket a másikra, halomban. A magyarok egy szobába kényszerítették bennünket. Az első utasítás az volt, hogy vetkőzzünk le. Miután meztelenre vetkőztünk, ütlegelni kezdtek. Mindent oda kellett adnunk, ami nálunk volt: pénzt, ékszert, igazolványokat, fényképeket, imakönyveket. A szó szoros értelmében megölték azt, aki elesett, és nem tudott felállni. A magyarok egy barakkba raktak bennünket, ahol megsirattuk halott barátainkat, akik nem voltak elég erősek. A következő napon egy rosszindulatú, gusztustalan tiszt átadott minket az osztrákoknak.